

СЪКРУШЕНОСТ

Дейвид Уилкерсън
26 Април 2010

Давид често пишеше в своите Псалми за съкрушеността. Той говореше за Божията близост до съкрушените: „Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш” (Псалм 51:17). „Господ е близо при ония, които са със съкрушено сърце, и спасява ония, които са с разкаян дух” (Псалм 34:18).

Бог също говори чрез пророка Си Исаия, изразявайки любовта Си към сърцесъкрушените: „Но пак, на този ще погледна, на оня, който е сиромас и съкрушен духом, и който трепери от словото Ми” (Исаия 66:2). „Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, Чистото име е Светий: Аз обитавам на високо и свето място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, *За да съживявам духа на смирените, и да съживявам сърцето на съкрушилите се*” (Исаия 57:15, курсивът от автора).

Какви невероятни обещания е дал нашият Господ на тези, които са съкрушени по дух. Той обещава да съжителства с всички съкрушени и да съживи сърцата им. И псалмистът, и Исаия говорят пророчески за съкрушеността, която е свързана със смъртта и възкресението на Исус.

Съществува *физическа съкрушеност*, която е в резултат от човешкото отчаяние. Имам предвид тежката загуба, емоционалната болка и гневът, които идват от физическите страдания. Въпреки това, съкрушеността, за която говорят Исаия и псалмиста, се отнася за нещо, различно от човешкото отчаяние. Те имат предвид *духовната съкрушеност*.

Най-истинската причина се намира в Лука 19-та глава. Тук Исус влиза в Ерусалим, яздейки магаре: „И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти, да! Ти, поне в този [твой] ден, това което служи за мира ти; но сега е скрито от очите ти” (Лука 19:41-42). Евангелията показват само няколко случая, когато Исус плачеше. Веднъж Той беше при гроба на Лазар. Според превода на този пасаж Христос „тихо плака”. Но тук, в Лука 19-та глава, докато Исус влезаше в Ерусалим, гръцкият текст казва: „РИДАЕШЕ НА ВИСОК ГЛАС”.

Исус ни разкри причината за Своето стенание: „Ерусалиме! Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците, и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошка прибира пилците си, под крилето си, но не искахте!” (Лука 13:34).

Това беше източника на агонията на Исус. Казва ни се, че Христос „у Своите Си дойде, но Своите Му Го не приеха”. Исус плачейки, ни казва: „Ако само бяхте приели нещата, които ви казах! Те щяха да ви донесат Моя мир, Моите благословения, Моята надежда и цел за вашия живот!”.

А ние като християни знаем, че Исус е единствената надежда за света.

Всеки вярващ знае, че имаме Един, към Когото можем да се обърнем. Имаме източник на сила и утеха, при Когото можем да отидем, защото вярваме, че Исус е Този, Който твърди че е. Апостол Павел говори за тази надежда, като пише:

„Затова помнете, че вие, някога езичници по плът ... в онова време бяхте отделени от Христа, странни на Израилевото гражданство и чужденци към заветите на обещанието, БЕЗ ДА ИМАТЕ НАДЕЖДА и без Бог на света. А сега ... сте поставени близо чрез кръвта на Христа. ЗАЩОТО ТОЙ Е НАШИЯТ МИР, който направи двата отдела едно, и развали средната стена, която ги отделяше“ (Ефесяни 2:11-14, главни букви от автора).

Авторът на Евреи добавя: „ние, които сме прибягнали да се държим за поставената пред нас надежда; която имаме за душата като здрава и непоколебима котва, която прониква в това, което е отвътре завесата“ (Евреи 6:18-19). Ето я и разликата между нас, които сме намерили прибежище в Христос, и множеството от изгубени души: *Те са отхвърлили своето избавление*. За много хора днес, истината за Исусовите смърт на кръста и възкресение е само един мит. Както и ни предупреждаваха пророците, хората Го чуваха и Го отхвърлиха, и се обърнаха към своите си пътища. Те са изгубени без надежда — а това наистина е трагична загуба.

Тази трагедия започна с това, което множеството хора загубиха.

Днешното изгубено поколение е като това множество хора, за които Исус плака. Съвременниците на Христос загубиха това, което Исус искаше да им даде.

Те пропуснаха истинската свобода. Изгубиха мира, който идва от увереността, че всичките ни грехове са простени. Пропуснаха изцелителното докосване на Исус. Изгубиха прибежището от бурята. Пропуснаха трайното, утешаващо и ръководещо присъствие на Святия Дух.

Именно за това изгубено множество хора Исус плака и извика: „Само ако! Само ако знаете какво искам за вас! Само ако бяхте си взели от това, което ви предлагам. Исках да ви приютя, да разперя крилата си на утеха над вас. Само ако бяхте Ме послушали. Само ако знаете любовта и милостта Ми към вас!“

„Но сега е скрито от очите ти... защото ти не позна времето, когато беше посетен.“ (Лука 19:42, 44).

Какво казва Исус за тези, които Го отхвърлят? „Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират. Широка е портата и пространен е пътят, който води в погубел, и мнозина са ония, които минават през тях.“ (Матей 7:14, 13).

Множествата, съвременници на Исус, отхвърлиха Неговото предложение. И днес то все още бива отхвърлено. И все пак това е ден на посещение за днешното поколение. На колко ли множества Христос ще каже: „Само ако“?

Какво именно видя Исус, което съкруши сърцето Му и Го просълзи?

Христос погледна множествата евреи и езичници, които отчаяно се опитваха да угодят на Бога чрез ритуали. Видя масите хора – душевно изнемощели, с тежест в духа си, отчаяни заради усилията си да угодят на Бога през целия си живот. Всеки един от тях с искрено сърце преминаваше през наложените му ритуали. И въпреки това техният товар само се увеличаваше. Самите евреи трябваше да спазват 613 закони и ритуали. А езичниците имаха много повече богове, които трябваше да умилостивят.

Помислете си само колко силна беше скръбта на Исус, докато наблюдаваше всичко това. Той тъкмо беше проповядвал навсякъде на тълпите в продължение на цели три години: „Аз съм пътя, единственият път към Отца! Аз съм възкресението и живота! Нито един човек не може да дойде при Отец, освен чрез Мен!“.

Сега Той видя множествата, които се тълпяха около синагогите и храмовете. И с пророческите си очи видя как това се случи не само в Ерусалим, но и в целия свят, случва се дори до ден днешен.

И наистина, това, което Исус видя да се случва тогава, се случва и днес. Милиони души по целия свят ежедневно принасят жертви за умилостивение на богове си, надявайки се да успокоят гнева им. Някои дори причиняват голяма болка на телата си, като принос на боговете си. Във всеки един момент хиляди молитви и мантри се издигат към небето в отчаяни опити да се намери надежда.

Често виждам тълпи чужденци по време на моите молитвени разходки из Таймс Скуер.

Всеки път, когато се разхождам там, виждам тълпи от туристи от целия свят. Посетителите от Индия пристигат тук, от страна с над един милион богове. Посетителите от Китай и Япония са представители на нации с още повече милиони богове.

В голямата си част тези хора търсят едно и също нещо: *умилостивение*. Те отчаяно търсят начин да намерят мир с боговете си, силно копнеят да направят жертва, която ще им помогне да избегнат гнева поради греха им. Големият въпрос за всички тях е: „Как мога да придобия мир с моя бог?“ Когато Исус се огледа наоколо вътре в храма, той видя хората навсякъде да купуват агнета или кози, или гълъби, които да принесат като жертви. Точно тогава Го обзе голяма скръб: „И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти, да! Ти, поне в този [твой] ден, това което служи за мира ти; но сега е скрито от очите ти“ (Лука 19:41-42).

Това, което Христос имаше предвид, беше: „Само ако знаехте това, което небесния Ми Отец има за вас, щяхте да познавате мира, който надминава всяко разбиране“. От началото до края и, из цялата Библия може да намерим този вик: „Само ако!“.

Само ако те можеха да повярват в Божието обещание към Авраам. Всяка от трите главни световни религии — християнството, юдеизма и исляма — претендират Авраам да бъде отец на тяхната вяра. Въпреки това малцина, изповядващи тези религии, притежават вярата на Авраам в Бог. От покорство към Бог Авраам заведе сина си Исаак на планината, за да го принесе като жертва. Докато вървяха, Исаак попита баща си: „Къде е жертвеното агне?“ Авраам му отговори с вяра: „Синко, Бог ще си промисли агнето за всеизгаряне“ (*Битие 22:8*). И Бог наистина направи така, насочвайки Авраам към овен, заклещен в храст.

Вярата на Авраам ясно ни говори днес, както и говореше на Исаак: „Ако само се вгледаш, ще видиш, че Бог снабдява жертвата“. Ако само Божиите хора бяха повярвали на думите на Йоан Кръстител. Той беше един от техните пророци, уважаван и спечелил доверието на хората, който каза за Исус: „Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!“ (*Йоан 1:29*). Покъсно Йоан позна Исус по същия начин: „И като съгледа Исуса когато минаваше каза: Ето Божият Агнец!“ (*1:36*). Бог снабди Свое агне за жертва: Исус, Своя единствен Син. И когато Христос беше разпнат, погребан и възкресен от мъртвите, Той стана нашето умилостивение, нашия мир. Исус доброволно понесе върху Себе Си нашия грях, вина и срам. Той умря и възкръсна, за да освободи всички хора.

„Като знаете, че не са тленни неща - сребро или злато, сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви, но със скъпоценната кръв на Христа, като агнец без недостатък и пречист, Който наистина беше предопределен преди създанието на света, но се яви в окончанието на времената за вас, които чрез Него повярвахте в Бога, Който го възкреси от мъртвите и Му е дал слава, така щото вярата и надеждата ви да бъдат в Бога.“ (*1 Петрово 1:18-21*).

Апостол Петър ни напомня за славната истина: „Христос е нашата надежда!“

Исус беше възкресен като наша единствена праведност, като наш единствен начин да угодим на Бога.

Отец каза за Исус: „Този е Моят Възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение!“. Апостол Павел отново и отново ни напомня за това в посланията си, като ни учи, че само Христос е нашата праведност в Божиите очи. „А сега и независимо от закон се яви правдата от Бога, за която свидетелствуват законът и пророците, сиреч правдата от Бога, чрез вяра в Исус Христа, за всички [и на всички], които вярват; защото няма разлика. Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога, а с Неговата благост се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса“ (*Римляни 3:21-24*).

Апостол Павел след това добавя: „Както и Давид говори за блаженството на човека, комуто Бог вменява правда независимо от дела: ‘Блажени ония, чиито беззакония са простени, чиито грехове са покрити; блажен е оня човек, комуто Господ няма да вмени грях’“ (*4:6-8*).

Апостолът казва: „Ето я праведността, която се постига само с вяра: да бъде намерен в Христос, без да имам своята си праведност. Моята ‘праведност’ е от закона. Но праведността, която е от Христос, е въз основа на вяра.“ Можем да даваме на бедните и на

нуждаещите се, може да сме учтиви с другите, може да имаме добри и почтени мисли. Може да убедим себе си, че тези добри дела ще ни помогнат да се спасим в Деня на страшния съд. Но истината е друга. Дори и да живеем много години без да нарушим Божието слово с мислите и делата си, това няма да ни ползва. „Не чрез делата, които сме извършили... а чрез вярата в пролятата кръв на Исус.“

Не твърдя това с лековато отношение. Пагубно е човек да чуе: „Твоите дела няма да те спасят“. Всъщност ние не сме способни да убедим когото и да било в истинността на това твърдение. Това убеждение изисква чудото на Божията милост - то трябва да се извърши чрез Святия Дух. Ето каква жертва трябва да направим, според Исая: „Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш“ (*Псалм 51:17*).

И така, какво е съкрушеност?

Съкрушеността е да се откажеш от всяка надежда за придобиване на небето посредством лична морална доброта. Тя е да изоставиш цялото си доверие в собствените си усилия. Тя е пълното обръщане към победата на Христовия кръст, като вярваме, че той е единствения път. И най-накрая, това е да му се доверим да вдъхне сила в нас чрез Святия Си Дух, за да живеем по Неговия стандарт. Това представлява съкрушеността, разкаянието, смирението. А ние се нуждаем от тази съкрушеност, за да продължим да ходим във вяра: „Господ е близо при ония, които са със съкрушено сърце, и спасява ония, които са с разкаян дух.“ (*Псалм 34:18*).

„Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, Чието име е Светий: Аз обитавам на високо и свето място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените, и да съживявам сърцето на съкрушилите се“ (*Исая 57:15*). Няма значение как се чувствам, Христос е моята праведност. Няма значение колко съмнения се надигнат в мен, Христос е моята праведност. Няма значение колко обвинения чувам от дявола през деня, аз стоя върху следното: Бог ме вижда праведен в Христос!

„Но пак, на този ще погледна, на оня, който е сиромаш и съкрушен духом, и който трепери от словото Ми.“ (*Исая 66:2*). Къде е Божия Агнец сега? Той е в небето, седнал на Своя трон, Цар на Царете, Господ на Господарите, Принцът на мира. Един ден всички световни религии ще коленичат пред Исус и ще изповядат, че Той е Господ. „Всяко коляно ще се преклони, всеки език ще изповяда, че Той беше – Той е – вечният Божий Агнец“. Ето, Божият Агнец!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2010 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Brokenness](#) / [Съкрушеност](#)